

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORG'S LEONTE

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

«Αγαπητή μου Λάουρα,

Ήταν ένα θετικό και καταγιασμένο δειλίο, όταν έμεινες τότε παράβη πού θα σε πήγαινε μακριά μου. Ήσουν τότε τριάντα πέντε χρόνων κι' εγώ ήμουν σαράντα.

Σ' αγαπούσα δέκα δώδεκα χρόνια. Σε είχα ερωτευτεί με όλη την ψυχή μου και με όλη την καρδιά μου. Όλες τις φορές της ημέρας έσένα μόνο συλλογίζομαι και τις νύχτες στα όνειρά μου, έσένα πάλι έβλεπα... Ήμουν εντυχιμένος.

Έπειτα όμως με χτύπησαν ξαφνικά ένα σωρό μεγάλες ατυχίες: η απόλυση της περιουσίας μου, η άρνησή σου να εγκαταλείψω το σύζυγό σου, η αναχώρησή σου μαζί του για τη Σαγγάη...

Έμεινα τότε μόνος, ιδιόμορφος, τόσο ξεμυσός και δυστυχισμένος, ώστε απόφασα να παντρευτώ.

Διατηρήσαμε επί αρκετόν καιρό αλληλογραφία, αλλά όσο περνούσαν τα χρόνια, τα γράμματά σου γινόταναν πιο σύντομα και πιο σπάνια.

Σ' αυτό όμως δεν έφταγα εγώ... Έγώ ποτέ δεν είχα πάψει να σε αγαπώ...

Σε αγαπούσα πάντα, με τη διαφορά ότι το πλάσμα που ελάτρευνα ήταν η Λάουρα της νεότητός της, η λεπτή και χαριτωμένη Λάουρα με τα κατακαθαρά μάτια, και όχι η γερασμένη γυναίκα, όπως είχε καταντήσει εκεί πέρα στις μακρινές Ίνδίες...

Έγώ δεν την γνώριζα καθόλου αυτή τη γοηδ, έγκριζα μονάχα την άλλη, τη Λάουρα του παρελθόντος, τη λατρεμένη μου φίλη, που την ξανάβρισκα μέσα μου, στα βάθη της ύπαρξής μου.

Τώρα είμαι κατόπιος. Η σύζυγός μου έχει πεθάνει. Ο γιός μου είναι ύπολοχος του λεζικού και μένει στο Ναύαο. Θέλησε να με πάει μαζί του αλλά εγώ δεν δέχτηκα να τον ακολουθήσω.

Δεν είναι εύκολο ν' αλλάξει κανείς στα γεράματα τόσο διαμονής. Είμαι λοιπόν μόνος μου κι' η σκέψη μου τρέχει προς έσένα.

Θυμάμαι ακόμα το τελευταίο έκεινο γέμια κοντά στην Αραοβαλάσσια, λίγες μέρες πριν από την αναχώρησή σου...

Νοιώθω κι' οι δυο εκείνο το βράδυ να πλανιέται άποπύνο μας ή μελαγχολία του αναπόφευκτου και άσιων άποχρησιμώδ...

Η μικρή αίθουσα του ξενοδοχείου, όπου είχαμε καθίσει, ήταν χρωματισμένη πράσινη. Το παράθυρό της έβλεπε κατά τη θάλασσα. Μπροστά μας έσποδσαν τα κίμακα, άσημιωμένα κίμα από τη λάμψη της σελήνης.

Γιά να δείξουμε κάπως τη μελαγχολία μας, πίναμε κρασί, κρασί άκριβό κι' άρωματώδες και, μέσα στο σκοτάδι, βλέπαμε τους άφρους των κίματων που θά' έπαιγαν μακριά μου...

Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε κι' ώστόσο μερικές φορές μου φαίνεται πως είσαι ακόμα νέα και πως εξακολουθείς να είσαι φίλη μου.

Σε περιμένω, σάν να πρόκειται νάρθης από στιγμή σε στιγμή να με άναμώσης.

Αν τύχη να κουνηθή ή πόρτα, νομίζω πως θ' άνοιξη και πως θά μπής μέσα με το άνάλαφο περιπάτημά σου, με το διαρκώσιμο γέλιο

γαν τα παραγινωμένα κίτρινα ά γ γ ο υ ε ι α, έτρωγαν τα νολοκθία άβραστα και τα πεπόνια βρασμένα, καθώς και τους σκύλους, τις γάτες κλπ. Απτή ή άκθάρτος τροφή τους έφραγεν άσθένεια και άπέθνησκον εις μνήμην δε των άποθανόντων έσκάλλουν εις τον βρόχον του γεγοταρείου του Δόντα.»

Στά χρόνια έκεινα έπέρασε από το Ναύτιλο δ Άγγλος περιηγητής Φουανός Έρβος, δ άποιος άργότερα έδημοσίευσε βιβλίο με τον τίτλο: «Έν τ υ π ω σ ε ι ε ά π ο τ η ν Έ λ λ ά δ α ». Άπ' αυτό μεταφράζουμε μιά περιοπή, που περιγράφει τη φτώχεια και την κακομοιρία των Βασιτών:

«Πολλοί από τους κατοίκους της Προνοίας (προάστειο του Ναυτίλου, ένα τέταρτο της ώρας έξω από την πόλη) διεμαρτύροντο θορυβώδως ότι οι π ο ν τ η ν Έ λ λ η δ α σ ». Άπ' αυτό μεταφράζουμε μιά περιοπή, που περιγράφει τη φτώχεια και την κακομοιρία των Βασιτών:

«Πολλοί από τους κατοίκους της Προνοίας (προάστειο του Ναυτίλου, ένα τέταρτο της ώρας έξω από την πόλη) διεμαρτύροντο θορυβώδως ότι οι π ο ν τ η ν Έ λ λ η δ α σ ». Άπ' αυτό μεταφράζουμε μιά περιοπή, που περιγράφει τη φτώχεια και την κακομοιρία των Βασιτών:

σου, με το μυστηριώδες ύφος σου.

Όλα όμως αυτά είναι όνειρα, άπίστες, ψευδαισθήσεις, γιατί ξέρω πως ποτέ πάλι δεν θά φίλησω το μικρό λεπτότοχο χέρι σου, πως ποτέ πάλι δεν θάχω την ευτυχία να ξαναμυρίσω το άρωμα που σκόρπιαες τριγύρω σου.

Πως περνούν δια αυτά τα μικροτετριστατικά, που άποτελούν ώστόσο μιάν δώδεκαρη ζωή!

Μόλις χτές ήσουν κοντά μου, μόλις χτές σε κοιτούσα στην άγκαλιά μου, σε λίκνιζα με τη θερμή της αγάπης μου και με τα τρυφερά μου λόγια, μόλις χτές έκνιτταζα με τόσες ελπίδες το μέλλον, σάν να περιμένα το πάλι άτ' αυτό.

Άλλά τί χτές Λάου; Τριάντα χρόνια έχουν περάσει από τότε. Ά, Λάουρα, Λάουρα, ήσουν ή νεότητά μου, ήσουν ή μόνη πούλη της ζωής μου! Από την ήμερα που έβασα έσένα, έβασα τά πάντα...

Ο γάμος μου και το παιδί που άπόχτησα άτ' αυτόν δεν άλλαξαν καθόλου την ψυχή μου. Σγιά-σγιά όμως κατάντησα κι' εγώ ένας άπλος άστός, ένα νευρόπαστο σάν τόσα άλλα, χωρίς αγάπη και χωρίς ποιητή. Το κενό που άφηρες στη ζωή μου, γέμισα άπό άνία...

Χάρης σε σένα, έννοιαθα για μιά δώδεκαρη δεκαετία τη ζωή μου γεμάτη από ευτυχία. Χάρης σε σένα, βανικιλίζομαι σε μιά γρηγορήτη ή άποτασία που πλημυρίζει γύρω της δια με άπορηρία και με άπορηκα.

Την ήμερα που θά εγκαταλείψω αυτόν τον κόσμο, θά ληρθώ περισσότερο για τη στέρη άαθή της άποτασίας, αυτής της μυστηριώδους και ίσως ζωής του έρωτος, αυτού του πλήθους των υπέρτατων στυγνών ήσων, των μεγάλων θλίψεων και της άπέλεισθης χωρίς πού δοκίμασα έξ αίτίας σου.

Και μιά άπό τις μεγαλύτερες θλίψεις μου είνε ότι, σάν πεθάνω, ή είκόνα σου θά έξαιρασθή μαζί μου για πάντα.

Μ' έμαυς εντυχιμένο, μου προσέξήσες τόσον πόνο, μ' ανέβασες στά ύψη τόσον ανεξοπλήσισον...

Σ' ευχαριστώ, Λάουρα, σ' ευχαριστώ για δια αυτά.

Ήθελα νάξερω, θά τρέμη το χέρι σου όταν θά διαβάξης αυτό μου το γράμμα;

Θά ξαναθυπηθής άραγε, με διακοσμημένα μάτια, τόσες και τόσες φορές που περάσαμε μαζί, τόσα τοπεία που για μένα έμειναν άχώματα από την άνάμνησή σου, τόσα και τόσα πράγματα που δεν ύπόλαχον, άλλοιμονο, πάλι;

Κατωθώσους να τά λησυνήσής δια αυτά, να τά σούβης ώλότεια άτ' τη μνήμη σου;

Δεν θά χαρίσής ουτ' ένα χαμόγελο πάλι στη μακρινή σου νεότητι;

Μονάχα αυτή άξίζει σε τούτων τον κόσμο, όπως κατάνησα. Κι' ήταν αυτή νεκρωθή, πρόχει να τη φυλάγοιμε σάν κειμήλιο μέσα στο άρωμα των άναμνήσεων μας.

Χάιρε, Λάουρα, χάιρε... Σέ φιλώ για τελευταία φορά...»

Ο Δανιήλ Κεγγιμώ, άφού άποτελείωσε το γράμμα του και το ξαναδιάβασε κάτω άτ' το χλωμό φως του βραδυού, πήρε ένα φάκελλο κι' έγραψε άπάνω τη διεύθυνση της κυρίας Περινώ, της καλής του φίλης.

Άλλ' αυτή είχε πεθάνει στο μεταξύ κι' έτσι το γράμμα έβρασε σά ήμερα της παντρεμένης κόρης της, ή οποία το έστέρωσε στον άποστολέα μαζί μ' ένα σχετικό σημείωμα.

Το περιεργό όμως είνε ότι ο Δανιήλ δεν πρόφτασε ουτ' αυτός να λάβη το γράμμα του, που το έπέστρεψαν άπό τη Σαγγάη, γιατί την προηγουμένη νύχτα άκριβώς πέθανε από σπληνική, σάν νάχε ναντήσει πως είχε πεθάνει ή αγαπημένη του και πως ύστερ' άτ' το θάνατό της τίποτε δεν τον βαρπούσε στη ζωή...

ΖΩΡΖ ΛΕΟΝΤ

ΣΟΦ Ύ ΛΟΓΙΑ

«Αν με γελήσής μιά φορά, είνε λάθος δικό σου. Άν με γελήσής δυό, είνε δικό μου. (Σκοπεύζην παροιμία)

Η παιδεία μεγαλώνει τον κώλο των συμπεριόντων μας. Η άνατροφή μεγαλώνει τον κώλο των καθόντων μας. (Ρώμη)

Το μεγαλύτερο δυστύχημα για έναν άντρα μορφωμένο είνε νάχη για σύζυγο μιά γυναίκα επίσης μορφωμένη. (Δουρώ)

Οι άνθρωποι είνε μηρσιώκοι και θηπούντα περισσότερο τα ραπισματα παρά τα χάδια που έλαβαν από τους άλλους. (Τουρκμένει)

